

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileae, 1619

Eunuchus, seu Pamphilus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1546](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1546)

πολύπλοκός μὲν τέκνον ἔχων νόον ἀμφίλοχ' ἦρας,
 πῶς ἐφαρμύζων δὲ θεῶν δὴ μὴ ἴκνη Id est,

Polypi ingeniosis nate Amphiloche heros,

Vt tamen populo quemcunq; accesseris apres.

De Polypi ingenio meminisse idem Lucianus in sermone Menelae

& Protei. Præterea Plin. lib. 9. cap. 29. Plutarchus in causis

natural. citat ex Pindaro versus hos: πορπύς ἦρος ἄγων μέλι-

ζω τὸν θεῶν φέρων τῆς πόσεως πολίσεως ὀμίλη. i. Marine

beluae colori maxime mentem accommodans, cum omnibus ci-

uitatibus consuetudinem habet. Eupolis apud Athenæum: A-

νεγ πολίτης πολὺ πῶς ἐστὶ τῶτον. i. Urbanus homo qui mori-

bis sit polypus. γ. Præcipue verò mores.] Effectus & va-

lus artis. Z. Lesbos Mityl.] Sobrietas & prudentia salu-

tatorum. α. Præterea cum.] A. iucundo & vili. β. Etc-

num illud ego.] Effectus, & qua saltationem sequuntur.

γ. iam verò orat.] Hæcenus ingenij dotes: iam & corpo-

ris recenset, in saltatione. δ. Polycleti can.] Polycleti no-

bilis cum primis statuarij meminisse Plinius, & de eo memoran-

da tradit lib. 34. cap. 4. & vsque adeo verò.] Redir ad af-

fectus artis. ζ. Sed enim quæ.] Vitia saltatorum, ex qui-

bis rursum dignitas & difficultas artis colligitur. η. Hæc ti-

bi, ô amice.] Conclusio, à necessitate.

ΕΥΝΟΥΧΟΣ. ΕΥΝΥΧΥΣ, ΣΙΕΥ

PAMPHILVS

Η ΑΜΦΙΛΟΟΥ, ΚΑΙ ΠΗΑΜΦΙΛΙ ΕΤ

Λυκίης.

Lycini.

Erasmo Roterodamo interprete.

ΑΡΓΥΜΕΝΤΥΜ.

Historica quædam narratio est, qua Dioclis & Bagoæ

Peripateticorum philosophorum inter se contentio-

nem exponit. Eunuchus autem inscribitur, quod potis-

sima contentionis pars in eo versetur, utrum Eunuchus

debeat aut possit philosophorum agere: cum alter ab in-

dignitate rei, & ab accidentibus philosophicæ profes-

sionis hoc negare: alter autem exemplis, & sine seu of-

ficio

ñcio philosophi, item à consequētib us sese tueretur. V-
bi interim tacitè illud quoq; indicat Lucianus, q̄ ea tum
etate philosophi ex vitijs & sceleribus magis quàm ex
doctrina & vitæ integritate censebantur. Exordium ab
admiratione trahitur, qua attentos facit, amplifican-
do conditionem & professionem personarum, & rei
qualitatem.

Ποθεν, ὦ Λυκίην, ἢ
τί γε λῶν, ἡμῶν ἀφι-
ξαι; ἀεὶ μὲν γὰρ φαι-
στος ὦν τυγχάνεις, τόντι κ
πλέον ἢ σωῆσθαι εἶνά μοι δο-
κᾷ, ἵψ' ὄτω μὴ κατέχῃς δι-
νατὸς εἶπ' ἡλώσῃς, Λυ. ἐξ ἀγο-
ρᾶς ἢ ἡκούσῃ, ὦ Πάμφιλε τῷ
γίλωτ' ἢ αὐτίκα κοινῶν ὄν
ποίησομαι σε, ἢ ἀκούσης οἷα
δίκην διναζομένη παρὲν ὄ-
μιλῳ, φιλοσόφων πρὸς ἀπῆλως
ἐυλόγων. Πάμ. ἢ ἴτρο μὲν ὡς
ἀληθῶς γιλοῖον δὲ γῆ, τὸ φι-
λοσοφῆναι δὲ ἀνάσσει πρὸς ἀπ-
ήλους. Δίον, εἰ καί τι μίγα
εἶν, κατ' ἀρτέλιον ἐν σφίσι δὲ
ἀνδρῶν τὰ ἐγὼ κἀμαῖα. Λυ. πό-
θεν, ὦ μακάριε, κατ' ἀρτέλιον
ἐκείνοι, οἱ γὰρ ἐν προπόνοις, ὄ-
λας ἀμάξας βλασφημιῶν κα-
τὰ δὲ δαδὸν ἀπῆλων, λυκα-
ζότου καὶ ἄλλοις ἀγαθῶν ὄντοι;
nāt illi, qui quidē solida plaustra cōiitjs onusta alter in alie-
rum effuderim, vociferantes, mirāq; peruicacia contendētes?

Vnde à nobis adue-
nis, Luciane, seu
quidnārides? Sēper
tu quidē ex alijs consueuisti
nobis hilaris ac festiuus ocs
currere: verū isthuc maius a-
liquid solito videtur esse, de
quo risum nec comescere
queas. LVC. E' foro tibi ad-
sum, ὦ Pamphile: porrò mox
efficiā ut tu quoq; mecum ri-
deas, simul atq; audieris eus-
iusmodi litis adfuerim ad-
fitioni, duobus philosophis
inter sese contendentibus,
PAM. Iā isthuc ipsum pro-
fetiō ridiculum est quod ais,
philosophos inuicē lites agi-
tare. Nā etiāsi qd magni fuis-
set negotij, inter ipsos mode-
stè citraq; pugnā controuer-
siā cōpositā oportuit. LVC.
Quid ais? tranquillè compo-
nēt illi, qui quidē solida plaustra cōiitjs onusta alter in alie-
rum effuderim, vociferantes, mirāq; peruicacia contendētes?
PAMP.

καὶ τὰ ἄλλα, οὐ βοήητις
 ἡ, κατὰ τὸν ποιητὴν, οὐδ'
 ἰσθῶν, ἀλλὰ μίθει κατὰ τὸν
 ἰνιπιδόν, ἵφ' ὅτω σωθῆναι τοῖς
 ἴκοις. Πάμ. οἶδα ταῦτα· καί
 ἴνα φασίμ αὐτ' ἰνα γλ' ὄπ-
 θανῆν, τῶν Πεισωναί, κῶρ
 οἶμα τὸν ἕτερον. Λυ. αὐτῆ, ὃ
 Πάμφιλι, ἡ Βελγῆ, πῆρ ἡς ἰμο
 νομάχων πῆς ἀπλοῦς. καὶ
 ἄχι γι τὸς γυλοῖον ὄδῳ ἡ
 ἰάνοις, ὡς τὸ φιλοσόφου εἶν
 φάσκοντας, ἢ χημάτων κα-
 ταφρονῆν, ἴματα ἡίς τοῦ-
 τῶν, ὡς πῆρ παρίδ' ὄλιγ
 δουπόσις, καὶ ἰρῶν παρῶ-
 ῶν, καὶ τὰ φων περονικῶν ἀ-
 γωνίσιδαι. Πάμ. καὶ μὴ
 καὶ τὸ δόγμα τὸτό γι δὲ τοῖς
 Πεισπαθητικοῖς, τὸ μὴ σφόδρα
 κατὰφρονῆν χημάτων, ἀλλὰ
 πῆρ τι ἀγαθόν καὶ τῶ οἴ-
 δαι. Λυ. ὀρθῶς λέγας, φασί
 φ' οὐδ' ταῦτα· ἢ κατὰ τὰ πά-
 ῖα ἰγῆν τοῦ ὄλοῖς ὁ πόλιμος,
 τὰ μὲν ταῦτα δὲ ἡδύ ἄκτι.
 πομοῖ

ordine esse ponendas. LVC. Rectè dicis. nam ista quidem
 aiunt. Proinde bellum hoc ex maiorum iudicio sententiâq̃
 illis exitit: verùm quæ postea consequuta sint, iam auscultâ
 !!! Primùm

c Porro præmium illud neq̃
 bubula pellis erat quæpiam,
 quemadmodum ait^d poeta,
 nec procellus: verùm singu-
 los in annos decies mille nū-
 mūm, quos accipiunt vii do-
 ceāt iuventutem. PAM. Me-
 mini quidē ista. Quin aiunt
 nuper ex illis diē obysse quæ-
 piam, alterū (ni fallor) è Pe-
 ripateticis. LVC. Hæc ipsa,
 Pamphile, Helena, propter
 quam illi inter sese singulari
 certamine confistebant. Et
 hæctenus quidē nihil etiã ri-
 dendum erat in illis, præter
 hoc, quòd quum philosophos
 esse se profiterentur, ac pecu-
 nias pro nihilo ducere: tamē
 earū gratia perinde atq̃ pro
 patria in discrimen adducta,
 pro religione maiorum, pro
 monumentis progenitorū de-
 certarent. PAM. Atqui Pe-
 ripateticorum istud est de-
 cretum, non admodū esse ne-
 gligēdas pecunias, verūm eas
 in tertio quoddam bonorum

ἄλλοις αὐτοῖς περὶ φόρον ἡ-
 ρ, ἢ οὐκ ἄφορον ἢ νίκην νομι-
 ζομεν. Ἄν. ἔνδεξαι, καὶ μετ' ὁμο-
 ψυχον ἐν τὸ τοῦ ἔχθρου ἐπὶ τὸ ἔ-
 λισ μὲν ἄχρον βλασφημιῶν, ἄ-
 νιστὶ ἐλεγχῶν, τὸ τελευταῖον
 ἡδὴ ὁ Διοκλῆς ἔφη, μὴ δὲ πῶ
 ἀρχαῖο θεομῖτ' εἶν, τῷ Βασιλεῖ
 μὴ ἵσχυοῖσθαι φιλοθερίας, ἢ τ'
 ἐπ' αὐτῷ ἀεισέων, ἀνδραγα-
 θῶν. ἀπὸ τῶν τοῦτον ἐχθρῶν
 τῶν ἄρκεν κληθῆναι ἔξισ, ἀπὸ
 καὶ ἰσχυρῶν αὐτῶν, ἢ σφιδραντη-
 εἶων, καὶ τ' νοινῶν ἀπάντων
 συνδύων, δυνάστεων ὅτι ἀρ-
 φάων, ἢ δυνάστεων θεία-
 μα, εἰ τις ἐβόησεν ἐξιδρῆν τ' οὐ-
 κίας, ἴσθαι τοῦτον τινα, ἢ πο-
 λὺς τῷ ὁ πρὶ τῶν λόγων, ἔτε ἀν-
 δρα ὄντι γυναικα εἶν τ' ἀνδρα
 λέγοντος, ἀπὸ τῶν σὺνθεῶν ἢ
 μικτῶν, ἢ τ' ἀπὸ τῶν, ἔξω τ' ἀν-
 θρωπείας φθισας. Πάμ. καὶ
 ἔδον γὰρ ἐκκλησιαστικῶν, ἢ Ἄν.
 κτῆν. ἢ ἡδὴ γὰρ καὶ αὐτὸς, ὁ
 ἱεραρι, πρὸ ἀγορα, τ' πρὸ ἀδύξου
 ταύτης κατηγεῖας ἀκῶν.

neq; mulierem, sed quiddam vtrinq; compositum & conflatum
 planeq; monstrū ab hominum natura specieq; alienum. PAM
 Nouam accusandi rationem nobis narras, Luciane. Iamq;
 & ipse videre compellor, crimen audiens tam inauditum:

τι δ' οὐδ' ἄτερ ὅ, ἄρα τὴν ἡ-
 συχίαν ἠγάθη, ἢ τι πῶς ταύ-
 τα καὶ αὐτὸς ἀνταπῆρ' ἐτόλ-
 μις; Λυ. τὰ μὲν πρῶτα, ἴσ' ἄς
 δὸς ἢ δελτίας, οἰκῆον γὰρ αὐ-
 τοῖς τὸ τοῦτο, ἐπιπορὸν ἐσιώ-
 πα, ἢ ἠρυσεία, ἢ ἰδίω φαν-
 ρὸς λῶ, τέλ' ὅ, ἠλλόρι τι καὶ
 γυναικῶν ἑμφθελξάμῃ, ὅ
 δίκαια ποιεῖν ἔφι τὸν Διο-
 κλίαν, φιλοβρίας ἀρκλάουλα,
 ἀνδρῶν ὄντα, ἡς καὶ γυναιξί
 μετέναι. ἢ πῆγ' οὐδ' Ἀσπασία
 ἢ Διοτίμα ἢ Θαρρηλία, σικ-
 γορήσσαι αὐτῶ καὶ τις Ἀκα-
 δημαϊκὸς ἀνδρ' ὅ ἐκ Κελτ,
 ὀλίγοι πῶ ἑμῶν ἀνδοκίμ-
 ῆς ἐν τοῖς Ἐπισημ' ὁ Διοκλῆς
 Ἀκκῆκῶν αὐτὸν, ἑσβ' λῶ καὶ
 τῶν ὁμοίων μεταποιεῖ, ἔρξην
 ἄν, οὐ κατὰ πηλαγίς αὐτὸ τὴν
 παρὰ τοῖς ποταμοῖς δόξαμ. καὶ
 τινὰς καὶ αὐτὸς ἐπ' μνημόσιν
 λόγος, καὶ πῶς ἐκένον, ἰσπ
 τε Στοικῶν, ἢ Κωικῶν μά-
 λινα ἄρμῆνός πῶς τὸ γελιοῦ.

ἴερο,

Etum opinione quam apud vulgus obtinebat. Ad hæc, quum
 ipse quædam dicteria in illum iaciebat, tum referebat in eum
 quæ à Stoicis maximè que Cynicis dicta ad risum concitantur

dum

τρον, επί τῷ ἀτιλῆ τῷ σώματι
 τῷ. ἐν τῷ τοῖς δικασ-
 τῶσι ἡ δίκαστρίῳ καὶ τῷ ἐπιφά-
 λαου ἡδὴ τῷ σέμματα τῷ
 τοῖς ἰγχαυρῶν, ἡ δοκιμα-
 σίῃ τῷ ἄνωχ τῷ ἐπιφλοσφίαν
 παρθεῖν, καὶ νέων πε-
 σίαρ ἰγχαυρῶν ἀξιῶν, τῷ
 μὲ καὶ σήμα, καὶ σώματ
 ἄμοείαν πεσῆνα φλοσφῶ
 ἀπρὸ λίζοντ ἢ τῷ μίγισον,
 πάργανα βαθῶν ἰγχαυρῶν, ἢ
 τοῖς πεσῆσι καὶ μανθῶνεν
 βλομφοῖς ἀξίοπισον, ἢ πρῆ-
 ποῦλα τῶν μείους, ἀς καὶ πα-
 ρὰ βασιλέως ἀφῆρεσθ, τὸ δὲ
 τῷ ἀνέχου καὶ τῶν βασιλέων
 χῆρον ἐν. τὸς μὲν ἴδὲ ἀφῆρε-
 παρὰ ἀτά ποτε ἀνδρείας, τῶν
 δὲ ἐξ ἀρχῆς ἀθῆς ἀφῆρε-
 φθα, ἢ ἀμφιβολοῦν τῷ ἴσῳ ἔ-
 να, κατὰ ταῦτα τῶν, κορῶ-
 νας, αἱ μῆτε ὀδισθῶς, μῆτε
 λόραξιν ἐνθιμοῖντο ἄρ. τῷ
 δὲ ὁ σωματικῶν λίζοντ ἔν-
 τῶν

dum erant idonea, de corpo-
 re mutilo atque imperfecto.
 Hac in re iudicium cognitio
 versabatur. Denique totius
 cause iam illud caput esse
 cepit, num Eunuchus idos
 neus esset censendus qui ad
 philosophiam admitteretur,
 quisque iuuenibus profici po-
 stularet, quum alter interim
 formam etiam ac corporis
 integritatem in philosopho
 requirendā esse diceret. Ma-
 ximè verò uti barbam al-
 tam ac promissam gerat, quò
 videlicet ijs qui discendi eu-
 pidi aduenirent, vir grauis
 appareat, & is cui fides ha-
 beri debeat, neque indignus
 videatur decem illis drach-
 marum millibus quæ forent
 ab Imperatore capienda.
 Cæterum Eunuchorū con-
 ditionem etiam quàm Spa-
 donum esse viliorem. Nam
 illos aliquando virile quid
 dam expertos fuisse: at hunc

ab ipso statim ortu fuisse exelum, planeq; animal esse quò-
 dam varium atque anceps, non aliter quàm cornices, quæ ne-
 que inter columbas, neque inter coruos numerari queant.
 Alter contrà responderet: eo iudicio non de corporis agi
 llll 3 figura,

τὴν λέειν, ἀπὸ ἀνελὸν ψυχῆς
 καὶ τῆς γνήμης ἐξέτασιν δὲν
 γίνεσθαι, καὶ ἴ τ' ἀνομάτωρ
 ἐπισημῶν. ἔδ' ὁ Αἰσοτύλης ἐ-
 καλεῖτο μάργος τὸ νόση, ἄς ὁ
 πρὸς ἄλλο δαυμάτος Βρμέων
 τὸν ἀνδρόν, τὸν κ' τὸ Ἀταρ-
 νίως τὸν ἀνδρόν, ἔχει τὸ κ' ἰθι-
 ἦν αὐτῷ, κατὰ ταῦτα τοῖς
 θεοῖς, καὶ τοῖς καὶ ἐτόλμα πε-
 τεῖσθαι ὁ Βαχάσις ἱεῖστον, ὡς
 ποῦν ἐπιτηδάρτη ὁ ἀνοῦ.
 χ' ὁ τὸς νεῖος Ἀιδάσκων,
 ἔδ' ἡ δὲ ἄλλο τινὰ πῆς αὐ-
 τὸς ἐνδ' ἑαδὸν ἀνώρην,
 ἔδ' ἡ Σωκράτης ἐκῆνο ἕγκλη-
 μα παθῆν ἄρ, ὡς ἡ δὲ ἄλλο
 τὰ μαρῶν. ἐπ' ἡ καὶ ἄς τὸ
 ἀγῶν μαλίστα ἐσκόφθη, κα-
 εἰνῶς τὸς ὡς γοῦν ἄλλο, πε-
 σιῖρ ἴψων. ἂ ἴδ' ἄρ' ἄλλο ὡς,
 ἔφην, βαθὲ ὁ κείνῳ δέοι τὸς
 φιλοσοφοῦντας, τὸν πᾶν ὄν
 ἄν δικαιοτέρων πενεκλῶνα
 πάντων, ἴρ ἔθω τῶν ὄν.
 λ' ὁ παρὶς ὄν, τὸ δ' ὄνομα ἴρ
 ἄρ ἄν κ' ἑαδὸν, καὶ μὴ ἴφην,
 ὁ ἀνδρῶν Ἀιναςά, οὐδ' οἱ ὁ
 τὰς

figura, verum de animi vir-
 tute, proinde mentis quali-
 tatem expendi oportere, de
 dogmatum cognitione qua
 rendum esse. ⁱ Eius rei testis
 citatus Aristoteles, qui qui-
 dem Hermeam eunuchum,
 Atarne oriundum tyrannum
 supra modum sit admiratus,
 adeo ut illi perinde atque
 Dīs sacra fecerit. Ausus est
 ὁ illud addere Bagoas,
 multo magis idoneum esse
 eunuchum cui adolescen-
 tes erudiendi credantur,
 quod ab hoc nulla in illos
 calumniā possit herere, ne-
 que Socraticum illud cri-
 men in hunc competat,
 quod adolescentulos cor-
 rumpat. ^k quae ille potis-
 simum in mentum imberbe
 fuerat cauillatus, ea hic
 faceret, ut ipsi quidem vis
 debatur, reiecit. Etenim si
 ἐ barbaræ prolixitate, inquit,
 philosophos aestimare con-
 uenit, nimirum hircus an-
 te omneis primas tenebit.

Hic tertius quidam assistens
 (nomen hominis silebitur) ^l Atqui iudices, inquit, hic ma-
 lis

τὰς γυναῖκας καὶ τὸ φά-
 νημα ζωικῶν, καὶ τὰ ἄλ-
 λα ἀνοῦχοι τοῖς, ἢ ἀφ' ἑ-
 σαυτοῦ, πάλιν ἀνοῦχοι ὅτι μὴ
 φανῆται ἂν δὲ μὴ, ψάλλον-
 ται οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες,
 καὶ μοιχὸς ἴδω ποτὲ, ὡς ὁ
 Αἴων φησὶν, ἄρθρα ἄρ-
 θροῖς ἔχωρ. ἀπὸ τὸ τι μὴ εἶ-
 τον ἀνοῦχον ἀναφυῶν, καὶ
 τὸς λιμοφθιζόντων ἐυρόμην,
 ἀφ' ἧθ, ἀπιστοῦντων τῆ κα-
 τηγορίᾳ τῶν τότε δικασῶν,
 ἀπὸ γὰρ τῆς φανερῆς ὕψως.
 νῦν δὲ, ἡμῶν παλινοφθασί-
 μοι δουρῆ, τὸ πνευματικόν μὴ
 ὁδὲ ἔνεκα. τῶν δὲ λιμομέ-
 νων, παρὰ πάντων μὴ γέλω-
 ἐγγίνω, ὡς τὸ ἀπόσ. Βασιλεὺς ἰ-
 ματοῦν ἰταράσῃτο, καὶ παν-
 τῶν ἡμῶν μυσία τραπόμην
 κέματα, καὶ ψυχῶν ἡμῶν ἰδρῶ-
 τι δρόμην. καὶ οὕτω συγκα-
 ταίθεσθαι ὡς τῆς μοιχείας ἐγ-
 κλήμασι καλῶς ἔλαρ ὡς, ὅτε
 ἀρχαῖον αὐτῶν πῶν κατηγορίαν
 ταύτην ἐς τὸν παρόντα ἀγῶ-
 να ἢ γὰρ εἶναι. Παμ. γέ-
 νοῖτα,

lis leuibus, ac fãminea vo-
 ce, reliquoq; corporis habi-
 tu eunuchò adsimilis, si quis
 vestes detrahat, egregie vir
 esse videbitur. Alioqui men-
 tiuntur qui ferunt, eum ali-
 quando in adulterio deprea-
 hensum, membra in mem-
 bris, ut legum tabulæ lo-
 quuntur habentem : atque
 ad quidem temporis ad eunu-
 chum confugisse eaq; reper-
 ta latebra absolutum fuisse,
 quum iudiciis crimen per-
 fusaderi non posset, ut qui è
 specie hominem iudicarent
 eunuchum. At nunc mihi pa-
 linodiam cantaturus vide-
 tur, idq; propter ostentatum
 præmium. Hæc quum dice-
 rentur, omnibus ut par erat,
 risus est obortus. Porro Bas-
 goas magis etiam perturbabatur,
 omnem in speciem sese
 varians, atq; in innumerabi-
 les versus colores, tum frigida
 sudore fluens: ac neq; de-
 eorum sibi existimabat adul-
 terij crimen agnoscere, neq;
 rursum eam accusationem

iuilem ad præsens certamen arbitrabatur. P A M. Pro-
 lll 4 fecit

λοῖα, ὃ Ἀντίον, ὡς ἀληθῶς
 ταῦτα, ἢ ἔοικεν ὁ πλὴν τοῦ
 ἔρ ὅμιν ἀρετῶν πρὸς ἡμῶν
 διατὸ δ' οὐδὲν τέλει τῆς ἐ-
 νῆς, ἢ πῶς ἔγνω ἔρ ἵπρ αὐτῶν
 εἰ Λικασαί, Ἄν. ἔχ ὁ μὲν φησι
 πάντες ἡσασθ, ἀλλ' οἱ μὲν ἡ-
 ξίω, ἀρετῶν αὐτῶν, ὃ
 σπρ τὸς ἀρνησθέντες, ἵπισκο-
 πῆν, ἢ ἀνωχῶ φιλοσοφῆν τὰ
 γε πῶς τῶν ὄρχων. οἱ δ' ἔτι
 γυλοῖότρων, μετασαλαμῶν
 τινὰς τῶν ἐξ οἰκῆμας γυα-
 κῶν, κινῶσθ αὐτῶν σωθεῖσα,
 ἢ ὀπῆρ, καὶ τινα τῶν Λικα-
 σῶν τῶν προδόντων τε καὶ
 πιστότων, ἢ φησὶν ἔρ ἔρ, ἢ
 φιλοσοφῆ, μετὰ δ', ἢ πᾶσι
 τας ὁ γέλας κατῆχε, ἢ ὁ δὲ
 ὅσις οὐ πλὴν γαστέρα ἡδῆ,
 θρασύων ἔρ αὐτῶ, ἔγνω
 ἔρ ἀναπόμιμον ἢ πλὴν ἴα-
 λίαρ ἢ ἐπιμψα πλὴν δίκων καὶ
 νῦν ἄτιρ ἔρ μὲν πῶς πλὴν τῶν
 λόγων ἐπίσταν, ὡς φασί,
 γυμνάστια, καὶ παρασκευά-
 ζετα,

fecit deridicula sunt ista,
 Luciane, neque vulgarem
 vobis, vii coniectandum est,
 voluptatem praeberunt Ve-
 rum quò tandem res euasit,
 et quid super his pronun-
 ciarunt iudices? LVCIA.
 Non erat eadem omnium
 sententia: verum alijs quis
 dem visum est, vii nudato
 illo, quemadmodum in em-
 pticijs servis fieri consuevit,
 inspicere, num in ijs quae
 ad penem pertinent, philo-
 sophari posset. Alij verò
 sententiam dixere multò ma-
 gis etiam haec ridiculam:
 nempe vt accersitis è lufira
 mulieribus aliquot, iube-
 rent illum cum illis congre-
 di, ac viri officio fungi: as-
 stante interim è iudicibus
 quopiam, qui quidem esset
 nau maximus, fidelis specta-
 tissima, qui inspicere num
 philosophum praestaret. Haec
 vbi omnium risu fuissent
 excepta, neque quisquam om-
 mino adesset, cui non doleret alius risu concussa, visum
 est vt integra causa in Italiam reijceretur. Et nunc alter,
 vt aiunt, ad eloquentiam ostentationem semet exercet atque
 instruit,

ζεται, ἢ κατηγορία συγκρο-
 τά, καὶ τὸ τῆς μοιχίας ἐγκλη-
 μα ἰποκινῆ, ἐναντιότατον αὐ-
 τῷ, καὶ οὐτ' ἔλατὰ τὸς φά-
 λος τῶν ῥητόρων τὸ τοιοῦτον,
 καὶ ἂς τὸς ἄνδρας τὸν ἀντι-
 δικον ἐκ τῶν ἐγκλημάτων ἔλα-
 τάλιζον. Ὡς Βαζώφ δ' ἔτρετα,
 ὡς φασί, μέλη, καὶ ἀνδρῖς ἴσα
 τὰ πομπά, καὶ δὲ χερὸς ἔχα
 τὸ πρᾶγμα, ἢ τέλ' ἔρατῆ,
 σαυ ἐλπίσει, λέω ἐπιδέξῃ, ὡς ἂς
 δὲν χέρων δὲ τῶν τὰς ἴππεσ
 ἀναβαινόντων ὄνομα. αὐτῆ ἔρ,
 ὡ ἔταρς, φιλοσοφίας ἀείση
 λείσις ἔοικεν εἶναι, ἢ ἀπόδει-
 ξις ἀναντιδικτ', ὡς ἢ τὸν
 ἦδον, ἔτι δὲ μοι κομῆσ ἢ ἔ
 ἔσιρ, ἀξάμλω ἄρ, ὃ τῶν γνῶ-
 μῶν δὲ τῶν γνῶστων, ἀπὸ τὸ
 αὐδοῖον ἔδωμον ἐς φιλοσο-
 φίας ἔχασ.

huc admodum adolescens, non animum & linguam, sed pes-
 nem haberet ad philosophiam idoneum.

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

a VNDE nobis.] Exordium ab admiratione, qua atten-
 sos facit, amplificatione rei à modo & personarum professione
 petita. b Scis Pam.] Narratio à causa litis. c Porro præ-
 mium illud] Carmen est Homericum ex Iliad. x. de Achille

☉ Heclore pro vita certantibus: Carmen integrum sic habet:

— ἰσὰ ἐχ' ἰσῆσιον, ἔδδ' Ἰσάδω

Ἀπρὸ δ' ἴω, ὅτε ποσσὶ ἀέθλια γίγνεται ἀδρῶν,

Ἀλλὰ ἀεὶ ψυχῆς ἴσῶν ἐκτοῦ ἐκπῶδαμοιο. id est,

Neque enim illis victima siue bucula captabatur, quippe hæc præmia cursus: verum de vita certabant Heclores. Virgil. libr. 12. Aeneidos hoc ita interpretatus est:

— nec enim leuia aut ludicra petuntur

Præmia, sed Turni de vitâ & sanguine certant,

Vsurpantur à Luciano, contra philosophos usurpiter apud Iudices de salario contendentes. d. Poëta.] Appellatum est, loco proprij, per excellentiam. Iustinianus in principio libri primi Institutionum suarum: Sed quoties, inquit, non addimus nomen cuius sit civitatis, nostrum ius significamus: sicut cùm poëtam, nec addimus nomen, subauditur apud Græcos egregius Homerus, apud nos Virgilius. e. Primum complures.] Modus & personæ. f. Βαρῶς.] Barbara lingua significat eunuchum, quo nomine Luciano philosophum quandam inducit, qui vultus corporisq; figura eunuchum præ se ferret. Quin Ouid. de Amoribus, seruum puellæ custodem Bagoum appellat:

Quem penes est dominam seruandi cura Bagoum.

g. Tandem autem.] Defensio ab exemplis. h. Cæterum.] Accusatio ab accidentibus. i. Eius rei.] Defensio à fine & officio. k. Deinde quæ ille.] A sequentibus. l. Atqui lud.] Noua obiectio, & occasio suspensæ sententiæ.

ΕΡΩΤΕΣ.

AMORES.

ΑΥΚΙΝΟΥ ΚΑΙ

ΛΥΚΙΑΝΟΥ ΕΤ

Θεομνήστου.

Theomnestus.

Incerto interprete.

ARGVMENTVM.

HOec dialogo de Amoribus & eorum voluptate disputatur, introductis Charidis & Callicritidæ personis: quorum alter amorem mulierum vt antiquiorem, & naturæ magis consentaneum, deinde & diuturniorem, magisq; mutuum, & vtrinque oblectantem defendit: